

La tribuna

Un conveni poc rumiat

De la precipitació en anunciar deslleialtats a la desacreditació d'una negociació

JAUME
Bartumeu

El dia 10 d'abril, quatre hores després que els socialdemòcrates haguéssim entrat al Registre del Consell General una pregunta al Govern en relació a la negociació amb França d'un conveni per a impedir la doble imposició, el cap de Govern i el ministre d'Exteriors compareixien en roda de premsa anunciant que la setmana anterior s'havia rubricat a París la *Convention entre le Gouvernement de la République Française et le Gouvernement de la Principauté d'Andorre en vue d'éviter les doubles impositions et de prévenir l'évasion et la fraude fiscales en matière d'impôt sur le revenu*. El text fou rubricat en llengua francesa.

L'escenografia de la roda de premsa devia voler demostrar que, en paraules d'Antoni Martí, es tractava d'una fita històrica: tots els ministres seien a la sala de premsa de l'edifici administratiu i també hi eren funcionaris i càrrecs de confiança que havien intervingut en l'assoliment d'aquella rúbrica.

En la roda de premsa no es va distribuir el text rubricat i el Govern es va limitar a resumir-ne les bondats.

Sí que es va repartir estopa –d'acord amb les noves formes– a les veus dissonants que no aplaudien cegament la negociació duta a terme pel Govern.

El ministre Saboya va apuntar que hi haurien hagut «deslleialtats» però no va aclarir per part de qui, en què, ni vers qui.

El cap de Govern va proclamar que aquells que havien manifestat dubtes havien quedat totalment «desacreditats» però tampoc no va aclarir en què ni davant de quina alta instància tot i que, probablement, feia referència a la seva «humil persona».

Vint dies després, el 30 d'abril, el

França pot imposar a les persones físiques de nacionalitat francesa residents a Andorra «com si el present Conveni no existís»

ministre d'Exteriors compareixia davant la Comissió de Política Exterior del Consell General. No va portar el text del conveni rubricat feia vint-i-cinc dies i es va limitar a fer-ne un resum projectant, en una paret, comentaris a alguns dels articles que se suposava conformaven el conveni.

En no disposar del text, els socialdemòcrates que assistíem a aquella reunió vam escoltar i esperar a poder llegir el conveni.

El Ministeri d'Exteriors va fer la tramesa, informal, dues hores després en un correu electrònic en el qual es deia encara que vist que «...és un acord que només està rubricat, i encara no ha estat signat, pregaríem que es tractés de la manera més confidencial possible».

Obedients i disciplinats vam començar a analitzar el text comparant-lo amb altres convenis signats

recentment per França. I en això estàvem quan ahir es començaven a fer públics aspectes concrets del conveni que no assenyalen pas una bona perspectiva pel que fa a l'arribada d'inversió francesa a Andorra.

Les declaracions del cap de Govern i del ministre d'Exteriors en les darreres hores ja no podran amagar el contingut real del conveni, ni dissimular-ne les conseqüències.

Sense pretendre, ara i en aquesta tribuna, fer l'anàlisi acurada del Conveni rubricat voldria comentar tres aspectes que em semblen cabdals.

1-L'intercanvi d'informació fiscal

L'article 24 del conveni rubricat a París el dia 5 d'abril del 2012 diu que és d'aplicació l'acord relatiu a l'intercanvi d'informació en matèria fiscal signat pel Govern de la República francesa i el Govern del Prin-

cipat d'Andorra a Andorra la Vella el 22 de setembre del 2009.

Es manté doncs el que va negociar el govern socialdemòcrata l'estiu del 2009.

No es tracta pas de reclamar la paternitat d'aquell bon acord sinó de deixar constància que hi ha una continuïtat i que el ministre d'Exteriors faria bé de ser més prudent i no voler intentar fer creure que aquest article 24 és el fruit de la seva negociació actual.

Només hem de recordar que l'Assemblea Nacional francesa ha ratificat, el 7 de març del 2012, una modificació i un protocol addicional al Conveni del 1993 entre la República d'Àustria i la República Francesa per eliminar les dobles imposicions en el qual es pot veure que s'introdueix un procediment d'intercanvi d'informació fiscal en la línia de l'acord que Andorra va signar el 22 de setembre del 2009 amb França.

2-El calaix de sastre de l'article 25

L'article 25 del Conveni rubricat a París el 5 d'abril del 2012 planteja, clar i català, greus problemes pel que fa a la credibilitat de la suposada bondat dels resultats de la negociació. Amb l'acceptació d'aquest article:

–Es pot denegar a un resident el benefici de reduccions o exoneracions d'impost que decideixi l'altre Estat si es considera que és «beneficiar-se dels avantatges previstos en el Conveni». (apartat a).

–Hi pot haver doble imposició (apartat c).

–França pot imposar a les persones físiques de nacionalitat francesa residents a Andorra «com si el present Conveni no existís». Davant aquesta disposició clara, concreta i precisa de ben poc servirà buscar aixopluc (apartat d) en què França ha de modificar la seva pròpia legislació i, quan ho faci, se n'haurà de parlar. No se'n podrà parlar gaire. Més aviat s'haurà de dir simplement sí... o no.

3-La definició d'«establiment estable»

L'article 5 del Conveni rubricat a

París el 5 d'abril del 2012 posa moltes condicions i entrebancs per a acceptar que una societat francesa pugui ser considerada com a domiciliada a Andorra.

Es veu ben clarament que França ha endurit molt la seva posició en la negociació d'acords fiscals.

Avisats n'estàvem –o n'havíem d'estar– tots els responsables polítics andorrans.

EL CONSELL de Ministres del Govern francès del dia 26 d'octubre del 2011, presidit per **Nicolas Sarkozy**, va aprovar modificacions als convenis fiscals (CDI) que la República Francesa tenia establerts amb Àustria i l'Illa Maurici. Es tractava, segons es va fer públic a París, d'establir «... un marc jurídic general que permeti un intercanvi efectiu d'informacions, en conformitat amb els estàndards internacionals en la matèria».

I el Govern francès afegia: «L'objectiu és lluitar millor contra l'evasió i el frau fiscals amb destí en aquells països, fent possible, especialment, l'aixecament del secret bancari.»

Així doncs i dissortadament hem de constatar que no hi havia cap fonament per a fer aquella mena de repic de campanes ple d'autosatisfacció en la roda de premsa del cap de Govern i del ministre d'Exteriors del dia 10 d'abril. Més valia ser prudents i discrets.

El Conveni, tal i com l'ha rubricat el Govern, no sembla gaire negociat.

Més aviat apareix com el resultat d'una acceptació resignada, precipitada i ben poc rumiada del que ha dictat el Ministeri de Finances francès.

Un exemple més d'on ens està portant aquest govern que es pretenia «dels millors»: ni amb l'assessorament, pagat a preu d'or, d'un gran gabinet d'advocats de París que ja treballava pel govern d'**Albert Pintat** han aconseguit negociar un bon conveni. ≡

President del Grup Parlamentari Socialdemòcrata